

ଉଜ୍ଜ୍ଵଳ ପୃଥିବୀ କବିତା ମହାକି

ବିଜ୍ଞାନ ଅଗ୍ରଗତି
ଦେଶ ଅଗ୍ରଗତି ସାତ ଯୋଗ୍ୟ
ହେଲେ, ଏକ ସହନନ୍ଦ ଆବଶ୍ୟକତା
ପୃଥିବୀ ପାଇଁ ପରିବେଶ ପାଇଁ
ଏକ ସ୍ମୃତି ଜାବନ ପାଇଁ

କେତେ ଦିନ ଜଳ ଥିବା ଆମେ
କାନ୍ତିଟ ଜଳର ଭିତରେ
ଶାତତାପ ନିଯନ୍ତ୍ରିତ ଆମିତା କୋଠରାରେ
ଦୌତ୍ଥବା ମାଜଳ ମାଜଳ ଧରି

ମାତ୍ରାମ ପାଇଁ ପାଇଁ
କେତେ ଦିନ ବଞ୍ଚିବା
ଗୋଗ ଜାବାଶୁଣୁ ସାଙ୍ଗେ ଧରି
କୁଟ କୁଟ ମୁଖିକ ଆବର୍ଜନା ଭିତରେ

ଅଧିକ ସହିତି
ସହିତି, ଆଉ ଆଗର ସହିତି
କିନ୍ତୁ କେତେବେଳେ ! !

ସମୟ ଆସିଛି
ନିଜର ସଜାତିନେବା
ଆମ ଜାବନ ବୈଳାରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଶିବା

ଗଛଟିଏ ଲଗାଇବା
ଗଛଟିଏ ବଞ୍ଚିବା
ଜଳ ସଂଦର୍ଭ କରିବା
ପୁଷ୍ଟିକ ବ୍ୟବହାର ବର୍ଜନ କରିବା
କାହାକୁ ଅପେକ୍ଷା ନକରି
ନିଜର ଆଖ ପାଖ ପରିବେଶ
ସମା ରଖିବା

ମାତ୍ରା ମାତ୍ରା ନିଶ୍ଚାସ
ନେବାକୁ ସମୟ ଦେବା
ଆଗ ପାହି ପାଇଁ
ସ୍ମୃତି ବାୟମାନ୍ତଳିଟି ରଖିଯିବା

ଆସ, ଉତ୍ତରି ଯିବା ଆଗରୁ
ଉଜ୍ଜ୍ଵଳ ପୃଥିବୀକୁ ସ୍ଵରତ କରି
ଆଉ ଥରେ ସଜାତି ନେବା

ଆସ ସଜାତିନେବା
ଉଜ୍ଜ୍ଵଳ ଯାଇଥିବା ଆମ ପୃଥିବୀକୁ
ନିଜ ଘର ଭାବି
ସୁନ୍ଦର କରି ସଜାଇ ନେବା
ପୃଥିବୀ ବଞ୍ଚିବେ ତ ଆମେ ବଞ୍ଚିବା
କେତେ ଦିନ ଜଳ ଥିବା ଆମେ
କାନ୍ତିଟ ଜଳର ଭିତରେ
ଶାତତାପ ନିଯନ୍ତ୍ରିତ ଆମିତା କୋଠରାରେ
ଦୌତ୍ଥବା ମାଜଳ ମାଜଳ ଧରି
ମାତ୍ରାମ ପାଇଁ ପାଇଁ
ପ୍ରଦ୍ୟୁଷଣରେ ଜର୍ଜିତ ସେ
ଅସମବ ପ୍ରଦ୍ୟୁଷଣର ବାପ
ବାୟୁ, ଜଳ, ତାପ, ଆଲୋକ
ଶର, ମୁଖିକ, ଜଳ ଆଉ କେତେ ଜାତିର
ପ୍ରଦ୍ୟୁଷଣରେ ଜର୍ଜିତ ସେ
ଅନେକ ସହିତି
ସହିତି, ଆଉ ଆଗର ସହିତି
କିନ୍ତୁ କେତେବେଳେ ! !

ବେଳିଟ ସରିଗଲା କରିବେ
ଯେଉଁଠ ଆସିବାର ଥିଲା
ଶୁଣିର କୁଟୁମ୍ବ କାଠିରେ
ନହ ନକାର ନହିଁ ତାକୁ ଆଶ୍ରା କରି
ବାୟୁ ଚଢ଼େଇବ ବସାଇଏ ବାରି ।

ପଥର ପଚାଅ କି ମାତି ହାଶ
ଦେଇଲ ଗଢି କି ରଙ୍ଗ ବୋଲ
ଦାଦନ ଯାଥ କି
ଦାଥାର ମୁହଁ ଜମିଦାରାର
ହଳ ବାହା
ଦୁଃଖର ରଞ୍ଜାରେ ଦୁଃଖନ ଲତା ମାତି
ଜମାଳ ଚାଲୁ ଭାରାକ୍ଷାତ
କରିବ ହିଁ କରିବ ।

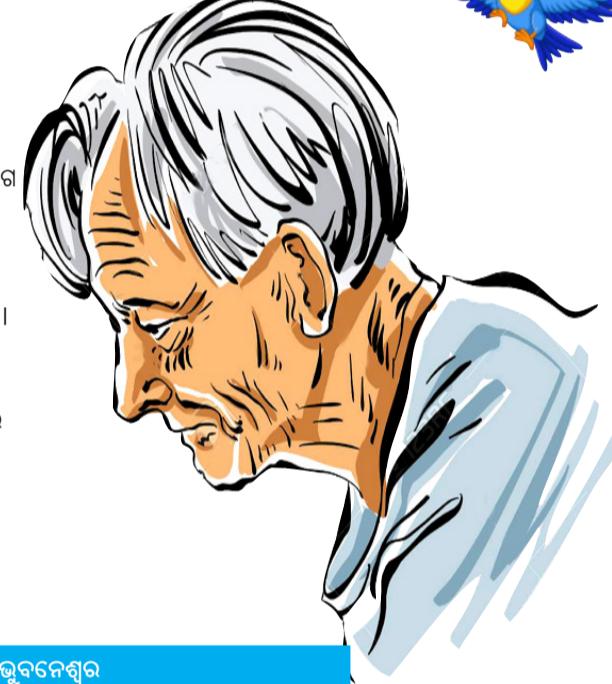
ତେଣୁଆ ଦେହରେ ଗଜା ମାହୁତି
ବେଠିର ଅଧିନିଆ ବଥ
ଗାଁ ରୁ ସୁରତ
ସୁତାକଳରେ ମନ୍ତ୍ରି ହେଉଛି

ଶ୍ରମିକ ସଂସାର

ଭିତା ମାତି ଛାତି
ବାସି ଶେଯର ବାସା ଗୁଲି ନିର୍ମାଣ
ନୂଆ ନୂଆ ନାଗାର ସମ୍ପାଦି ।

ନିଅନ୍ତ ପୁରୁଷାଙ୍କ ଭାତିଆ ମହରଙ୍ଗ
ମାତିପ ଅନେଇ ବଜାଇ
ଜଳକା ଆଖିରେ
କେବେ ଆଇବ ଗେରଷ
ଦେହ ଭାଗିରେ ପଣି ଭାକିବାକୁ ।

ସତକ ପା’
ଗାଁର ଶ୍ରମିକ ହେଉ କି ବିଦେଶର
ଭଜନ ଯୋବନ ସୁରତେ
ଆଉ କର ପଦରେ ଯେ
ଆକାଶର ଯେତେକ
ମଳା ପରି ସୁକୁମରୁ ମାଛ ।

ଡ. ବୀପକ କୁମାର ମିଶ୍ର

ଭୁବନେଶ୍ୱର

ମୋ-୨୨୦୨୧୧୦୦୦୦

କୌଳାସ ଚନ୍ଦ୍ର ସାହାଣୀ

ସ୍ମୃତି ପଣ୍ଡା

ତାର କେଇବା ପର ଆକାଶରେ ଉତ୍ଥନ୍ତା ।

ପେଇ ଗାତି ମୁଁ ବି ଶିଖୁଛି
କାହିଁକି ନା କବାଟ ଖୋଲ ଥିଲେ ବି
ଯିବିନି ବୋଲି ସେ ଗାତରେ ବୁଝେଇ ଦିଆ ଯାଇଛି ।

ଗ୍ର. ପୋ. ଲହାରୀ
ମୋ-୨୨୦୨୧୧୦୦୦୦୦

!! ଧାମ !!

ନିଜ ସ୍ୱାତିମାନ ଜାତି ଅଭିମାନ
ସବୁ ଦେଲ ଭୁମେ ଖାଇ,
କେତେ ଗାତା ନେଇ ସରଗର ଯିବ
ଚରିବେ ଦିନେ ଉତ୍ତର ;
ମୋ କଳା ଠାକୁର ପାଇଁ,
ଭୁମର ପୁରୁଷ ସୁରାମ ନିମତ୍ତେ
ପାତାଳି କରନ୍ତି ପାଇଁ

ଜଗତରାଥ ନାମ ଯେ ବହନ୍ତି

ବିଶ୍ୱ ନିତି ସେ ଧାମ,

ଚାରି ଧାମ ମଧ୍ୟ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଧାମ ଥରେ

ଶ୍ରୀକ୍ଷେତ୍ର ପୁରୁଷୋରମ ;

ଧର୍ମ, ଅର୍ଥ, ମୋକ୍ଷ, କାମ

ଚରବର୍ଷ ପ୍ରାସି ଏଇ ଧାମେ ମୁହଁ

ବୁଝିଲନି ନରଧରା !

ଓଡ଼ିଆ ଜାତି ଅଧିକା ମୋ ପରୁ

ଚରବର୍ଷ ମହାବାହ୍ୟ,

କେତେ ବିପଦରୁ ତାରଣ ହେଲେ ସେ

ସହି ଯବନର ଦାର ;

ଆସିଥାରୁ ରତ୍ନବାହ୍ୟ,

କଳା ପାହାତର କଳକ ଲିଭିନ୍

ଜାତିହାସେ ଦାର ଦାର !

ଯେହଁ ରାଜଜରେ ମାତ୍ରାନ୍ତି ହିନ୍ଦୁ

ତିଳେ ନାହିଁ ମୋ ମାୟା,

ବିରବର ବାଜ ବପନ ଯେ କରେ

ବିଜାନିର କରି ଦାର ;

ତାଙ୍କରି ତାରଣ ଧୂଳି,

କେଉଁ ମାନବିକ ପଣ ନେଇଗଲ

ସେଇ ଧାମେ ହେଲ ବୋଲି ?

ବିଜାନିର କରି ଦାର !

